

[Kaj Poulsen]

Det er ikke hovsapolitik, Socialdemokratiet lægger op til her. Det er en politik, som blev forelagt for Folketinget forrige år, som har været behandlet i udvalget, gennemdrøftet og gennembehandlet igennem flere måneder, og uanset at den har været behandlet og gennemdrøftet i udvalget med tekniske spørgsmål på den ene og den anden måde, er ministeren kommet frem til at udsende en bekendtgørelse, som ikke er tilfredsstillende, en bekendtgørelse, som ministerens så højt besungne dygtige folk, som altså kan det hele, eksperterne, ikke har været enige om. Og ministeren står her og påstår direkte lodret usandt, at ministeren og arbejdsmarkedets parter har været enige om at udsende denne bekendtgørelse.

Jeg skal citere fra Arbejdsmiljørådets møde den 10. september 1986. Deraf fremgår det, hvor meget enighed der har været på nogle af områderne:

»LO måtte generelt tage afstand fra bekendtgørelsen, hvis ikke der skete ændringer i formuleringen i § 42.

Metal bemærkede til § 3, stk. 6, at asbestpakninger kunne undgås også ved vandtemperaturer over 110°. Som eksempel herpå nævntes Københavns Kommunes kraftværker. Metal var af den opfattelse, at asbestpakninger alene var nødvendige ved aggressive væsker under højtryk.

Vedrørende § 3, stk. 5, fandt Metal det uacceptabelt, at der ikke var indsat en frist for anvendelse af asbestholdige friktionsbelægninger, idet der allerede findes erstatningsprodukter, og at valget mellem asbestholdige og ikke-asbestholdige produkter ikke alene bør overlades til bilfabrikanterne.«

Det, ministeren står her fra Folketingets talerstol og siger at alle hans eksperter har været godt tilfreds med at ministeren har lavet, er altså ikke sandt. De eksperter har udtalt sig, og her står det sort på hvidt i Arbejdsmiljørådets mødereferat, at eksperterne altså kunne forestille sig den situation, som Socialdemokratiet lægger op til i dag. Eksperterne har vurderet det, så der er under ingen omstændigheder tale om, at det er socialdemokratisk hovsapolitik.

Jeg skal også gøre ministeren opmærksom på, at efterhånden som vi har strammet kravene, det være sig regeringen, det være sig Folketinget, så har det vist sig, at afslutningen af produktionen med asbestcementpro-

dukter er rykket tættere og tættere, og dermed har vi fået denne produktion afviklet, formentlig den giftigste produktion, vi overhovedet har i Danmark på dette område.

Det er baggrunden for, at vi naturligvis må lægge pres på erhvervslivet, for at vi kan få denne udvikling, denne forskning og de investeringer, der skal til, sat i værk, således at medarbejderne i det danske erhvervsliv kan arbejde i giftfrie miljøer, og det er det, det drejer sig om.

Ministeren er utrolig bange for, at der skal ske nogle ulykker, hvis sådanne krav gennemføres. Jeg er af den opfattelse, at hvis man læser Arbejdstilsynets beretning af 29. november – ikke 29. september, som jeg sagde sidst – så er Arbejdstilsynet meget langt enig. Man skriver dog – lad det så også være sagt – at man kan tage en nyvurdering af sagen i 1990. Men hvorfor kan vi ikke i Danmark på baggrund af de erfaringer, man har andre steder fra, hvor man er lige så kritisk med trafiksikkerheden, som vi er i Danmark, nemlig i Sverige og i Finland, sætte gang i prøvelaboratorierne, som ministeren skriver?

Hvis ministeren vil gøre en indsats for disse prøvelaboratorier, som skal kontrollere, at hr. Estrups dagsorden er mere værd end det papir, den er trykt på, kunne vi jo nøjes med den tekst, ministeren har allerede i dag i sin bekendtgørelse. Heri er der en substitutionsbestemmelse. Der er ingen grund til at lave en substitutionsbestemmelse i en dagsorden, når vi har den i bekendtgørelsen.

Det er lodret vrøvl. Det skal kun forstås som en afværgedagsorden, og baggrunden for, at man kan sige det, er jo præcis ministerens refleksion på hr. Estrups dagsorden. Den skal kun bruges til, at ministeren ikke gør noget som helst ved sagen, for ministeren kan politisk argumentere med, at der ikke findes nogen som helst dansk institution, der overhovedet har godkendt andre materialer end dem, der sidder i bilerne. Det var det, ministeren sagde på godt dansk, og derfor er den dagsorden, hr. Estrup har foreslået, ikke det papir værd, den er trykt på. Det står allerede i bekendtgørelsen.

Lad mig så sige med hensyn til de hygiejniske grænseværdier, at jeg godt kan forstå, at ministeren vil lade sig køre ind i de tekniske, videnskabelige tåger, som videnskabsmændene har lavet omkring de hygiejniske grænseværdier; det passer ministeren bedst,